

РЕШЕНИЕ

№ 4245

гр. София, 30.09.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 31.08.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1407** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 17а, ал. 3 от Закона за закрила на детето (ЗЗД).

Образувано е по подадена жалба от П. Т. И.-Й., в качеството ѝ на директор на ДДЛРГ „Б.”, [населено място], [улица], против Задължително предписание № РД-1408/03.02.2011 г., постановено от заместник – председателя на Държавна агенция за закрила на детето /ДАЗД/.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и неправилност на оспорения акт и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят счита, че предписанието по т. 1 не е отправено до правилния субект – доставчикът на услугата по смисъла на чл. 7 от Наредбата за критериите и стандартите за социални услуги за деца – директорът на Социален учебно-професионален център (СУПЦ) „Е. Г.” – [населено място], който е компетентен да регламентира ред за освобождаване от СУПЦ, придружаването и пребиваването на децата в ДДЛРГ през почивни дни, празнични дни и ваканциите. По отношение на предписанието по т. 2, счита че е законосъобразна и правилна приетата практика сумите, предоставени на децата да бъдат внасяни по тяхна сметка в банка. Поради изложеното иска от съда да постанови решение, с което да отмени оспореното задължително предписание.

Ответникът – заместник-председател на Държавна агенция за закрила на детето, чрез процесуалния си представител юрк. Т. оспорва жалбата.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед № РД-11-5 от 14.01.2011 г., издадена на основание чл. 17а, ал. 1, т. 15 от 33Д, чл. 59, т. 2, във вр. с чл. 58, т. 3 от ППЗЗД и чл. 7, т. 4 и т. 24 от Устройствения правилник на Държавна агенция за закрила на детето, председателят на агенцията е разпоредил извършване на проверка по сигнал в ДДЛРГ „Б.” – [населено място] относно спазване на правото на закрила на детето, регламентирано в чл. 10, ал. 1 от 33Д. Определено е проверката да се извърши от комисия в състав от двама главни експерти в отдел „Б.” на Главна дирекция „Контрол по правата на детето”. Заповедта е връчена срещу подпис на директора на заведението на 20.01.2011 г. в 12:00 ч.

За установеното при проверката е съставен Констативен протокол за извършена проверка вх. № на ДДЛРГ „Б.” – [населено място] 11/21.01.2011 г., връчен срещу подпис на директора на дома, която го е подписала без възражения.

Съставен е доклад относно извършената проверка вх. № на ДАЗД 00-06-63 от 03.02.2011 г., в който са посочени констатираните пропуски:

1. Децата, настанени в ДДЛРГ „Б.” [населено място] и ползващи социална услуга СУПЦ в [населено място], не се връщат в ДДЛРГ за почивни и празнични дни и ваканции, а престояват в СУПЦ целогодишно.

2. Децата в ДДЛРГ „Б.” – [населено място], обучаващи се в СУПЦ „Е. Г.” – [населено място], от м. септември 2010 г. не могат да разполагат свободно с личните си средства.

Направено е предложение с оглед констатираните пропуски да бъдат дадени задължителни предписания.

След което е издадено оспореното в настоящото производство Задължително предписание № РД-14-8/03.02.2011 г. на председателя на ДАЗД, с което на жалбоподателката П. Т. И.-Й., в качеството ѝ на директор на ДДЛРГ „Б.”, [населено място], е наредено:

1. За децата от ДДЛРГ „Б.” [населено място], ползващи социална услуга СУПЦ в [населено място], да бъде регламентиран ред за освобождаването от СУПЦ, придружаването и пребиваването им в ДДЛРГ през почивни, празнични дни и ваканциите.

2. На децата в ДДЛРГ „Б.” – [населено място], обучаващи се в СУПЦ „Е. Г.” – [населено място], да бъде осигурена възможност да разполагат с личните си средства и свобода при разходването им, освен в случаите на предвидени в плана за грижи ограничения.

Определен е срок за изпълнение на предписанията: 31.03.2011 г.

Към предписанието са дадени и методически указания за изпълнението им, в които е отчетена необходимостта това да бъде извършено в координация със СУПЦ „Е. Г.” – [населено място].

При тези доказателства по делото, настоящият състав прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Обжалваното Задължително предписание № РД-14-8/03.02.2011 г. на председателя на ДАЗД е постъпило в ДДЛРГ „Б.”, [населено място] с вх. № 28/07.02.2011 г., а жалбата срещу него е подадена чрез административния орган и е постъпила с вх. № 25-00-3/18.02.2011 г. - в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли

са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

В чл. 17а, ал. 1, т. 15 от ЗЗД е предвидено правомощието на председателя на ДАЗД да извършва наблюдение и контрол на специализираните институции за отглеждане на деца относно спазването на правата на детето и при установяване на нарушения да дава задължителни предписания за отстраняването им лично или чрез оправомощено от него лице. Процесното задължително предписание е подписано от К. К. – заместник-председател на ДАЗД, при условията на заместване. От ответника са представени Заповед № РД03-11 от 24.01.2011 г. на министъра на труда и социалната политика, с която е командирован председателят на ДАЗД за срок от 3 дни в [населено място], И., считано от 3 февруари 2011 г. до 5 февруари 2011 г., както и Заповед № РД-02-22 от 31.01.2011 г. на председателя на ДАЗД, с която на К. К. – заместник-председател е възложено изпълнение на правомощията на председател, включително и по чл. 17а от ЗЗД, за периода от 03.02.2011 г. до 04.02.2011 г., включително, поради командировка в чужбина на председателя на ДАЗД. Следователно оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, действащ в кръга на предоставените му правомощия.

Процедурата за осъществяване на контрол по правата на детето от председателя на ДАЗД е уредена в глава шеста от ППЗЗД. Процесната проверка в ДДЛРГ „Б.” – [населено място] е осъществена на основание чл. 59, т. 2 от ППЗЗД - по сигнал за нарушения на правата на детето и за спазване на стандартите за социални услуги за деца. В съответствие с чл. 60 от ППЗЗД, при започването на проверката служителите на ДАЗД са връчили на директора на ДДЛРГ заповед за проверка № РД-11-5 от 14.01.2011 г., като проверката е извършена в присъствието на директора на дома, която е представила всички изисквани документи. За установените факти и обстоятелства е съставен констативен протокол за извършена проверка, в съответствие с чл. 63, ал. 1 от ППЗЗД. Следователно при издаването на Задължително предписание № РД-14-8/03.02.2011 г. не са допуснати процесуални нарушения.

По законосъобразността на т. 1 от Задължително предписание № РД-14-8/03.02.2011 г. - за децата от ДДЛРГ „Б.” [населено място], ползващи социална услуга СУПЦ в [населено място], да бъде регламентиран ред за освобождаването от СУПЦ, придружаването и пребиваването им в ДДЛРГ през почивни, празнични дни и ваканциите:

Съгласно чл. 36, ал. 1 от ППЗСП, социални услуги се предоставят в общността и в специализирани институции, като съгласно ал. 2, т. 8 от същия текст социалният учебно-професионален център е социална услуга, която се предоставя в общността, а домът за деца лишени от родителска грижа е специализирана институция за предоставяне на социални услуги /ал. 3, т. 1, б. а на чл. 36, ал. 1/.

Съгласно законовата дефиниция на §1, т. 34 от ДР на Правилника за прилагане на Закона за социалното подпомагане /ППЗСП/, социален учебно-професионален център /СУПЦ/ е комплекс от социални услуги, насочени към професионално обучение на лица, с определена степен на намалена работоспособност, навършили 16 години и на деца в риск, навършили 16 години. А в т. 36 на §1 от ДР на ППЗСП е посочено, че дома за деца лишени от родителска грижа /ДДЛРГ/ е специализирана институция, предоставяща социални услуги по отглеждане и възпитание на деца от 3 до 18 години или до завършване на средно образование, но не повече от 20 години. Следователно социалните услуги, предоставени от двете институции не се припокриват, поради което

и настаняването на детето в ДДЛРГ продължава за периода на обучението му в СУПЦ, като директорът на ДДЛРГ, на основание чл. 173, ал. 1 от Семейния кодекс продължава да изпълнява функциите на попечител по право, по отношение на тези деца, които продължават да се водят настанени в ДДЛРГ за периода на обучението си в СУПЦ.

Следователно предоставянето на детето на социалната услуга обучение в СУПЦ не освобождава ДДЛРГ, в който е настанено от предоставянето на социални услуги по отглеждане и възпитание, като е житейски обосновано, законосъобразно и правилно, при условие, че двете заведения се намират в различни градове, същите да се осъществяват във времето, в което децата не са заети с обучение, а именно – почивни, празнични дни и ваканции.

Що се отнася до възражението на жалбоподателя, че предписанието не е отправено до правилния субект – субектът предоставящ социалната услуга по професионално обучение, то съдът счита, че и това предписание, също както е указано в методическите указания по т. 2 от оспореното предписание процедурата по осъществяването му следва да бъде уредена съвместно от двете учреждения – СУПЦ и ДДЛРГ.

По законосъобразността на т. 2 от Задължително предписание № РД-14-8/03.02.2011 г. - на децата в ДДЛРГ „Б.” – [населено място], обучаващи се в СУПЦ „Е. Г.” – [населено място], да бъде осигурена възможност да разполагат с личните си средства и свобода при разходването им, освен в случаите на предвидени в плана за грижи ограничения:

В констативен протокол за извършена проверка и в доклада от извършената проверка е посочено, че е съществувала практика джобните пари на децата да се изпращат с пощенски запис в СУПЦ, където се получават от служител и се раздават на децата срещу подпис. Парите за децата в Горна О. са били изпращани в СУПЦ с пощенски запис до м. септември 2010 г., а след този период са превеждани в индивидуални влогове. Последното е направено във връзка с предписание на Държавен финансов контрол да бъдат предоставени списъци с подписите на децата, удостоверяващи че са получили личните си средства, с оглед отчетност на средствата, които децата получават. Такива списъци не били изпращани редовно от СУПЦ, поради което е установена практиката да бъдат превеждани по влог на децата.

Така установената практика не е законосъобразна и оспореното задължително предписание е законосъобразно и правилно по следните съображения:

Съгласно чл. 24, т. 8 от Правилника за организацията и дейността на домовете за деца /ДВ, бр. 31/2007 г./, всяко лице, настанено в дом за деца лишени от родителска грижа, в зависимост от възрастта си и от степента на развитие има право на джобни пари, на стипендия, съгласно Постановление № 207 на Министерски съвет от 3.X.1994 г. и на други помощи. Съгласно чл. 7, ал. 4 от ПМС № 27/1994 г., на учениците, настанени в домове за деца, лишени от родителски грижи, от I до XIII клас включително или до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст, за джобни разходи на месец се определят средства в размер 30 лв., които се изплащат по бюджетите на общините, на чиято територия се намират съответните домове.

Съгласно Приложение № 3, Стандарт 10, т. 4 към Наредба за критериите и стандартите за социални услуги за деца /НКССУД/, доставчикът на услугата следва да осигурява на децата свободата при разходване на личните им средства, освен в случаите на предвидени в плана за грижи ограничения. Това изискване е намерило отражение и в Правилника за вътрешния ред на ДДЛРГ „Б.” – С. 3., утвърден от Кмета на [община], където в чл. 50, т. 8 е предвидено, че всяко дете, настанено в институцията, в зависимост от възрастта си и от степента на развитие има право на джобни пари, на

стипендия, съгласно Постановление № 207 на Министерски съвет от 3.X.1994 г. и на други помощи. А съгласно чл. 53, т. 2 от правилника, ограничаване разхода на джобните пари в рамките на месеца е предвидено като ограничителна или дисциплинарна мярка при доказано нарушение на правилника за вътрешния ред, вътрешните правила и дневния режим на ДДЛРГ.

Практиката парите на децата в СУПЦ – Горна О. да бъдат превеждани по техен влог в банка, при невъзможност децата да се разпореждат самостоятелно с него, води именно до ограничаване разхода на джобни пари на тези деца, без да е налице правно основание за това. Съгласно чл. 168, ал. 2 от СК, разпореждането със сумите по влога е възможно само с попечителско съдействие с разрешение на районния съд по настоящия адрес на детето. Следователно децата реално ще бъдат лишени от възможността да разходват джобните си пари до навършване на пълнолетие, което не е целта на закона.

Що се отнася до аргумента на жалбоподателя, че децата са на пълна държавна издръжка, поради което за същите не са налице хипотези, при които сами да сключват сделки за задоволяване на текущите им нужди, то същият противоречи не само на целта на закона, но и на нормалната житейска логика, защото би означавало, че родителите не следва да предоставят джобни пари на децата си, които издържат и на които задоволяват текущите им нужди.

С оглед всичко изложено по-горе, съдът счита, че обжалваното в настоящото производство Задължително предписание № РД-1408/03.02.2011 г., постановено от заместник – председателя на Държавна агенция за закрила на детето е законосъобразно и правилно, поради което жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и предвид липсата на направено искане в тази насока от ответника, разноски не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд – София град, I отделение, 18 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Т. И.-Й., в качеството ѝ на директор на ДДЛРГ „Б.”, [населено място], против Задължително предписание № РД-1408/03.02.2011 г., постановено от заместник – председателя на Държавна агенция за закрила на детето. Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: